

Carlota Subirós Bosch, directora de l'espectacle

A tu, que potser vindràs a veure aquest *Sol solet*, vull dir-te que aquest és justament un espectacle sobre la mirada.

El teatre és l'espai de la mirada. Espectadora, espectador, el teu nom es remunta al verb llatí *spectare*, que s'obre a totes les formes de l'observar i del contemplar, enllaçant amb les perspectives, les expectatives, les especulacions i fins i tot les sospites. La mateixa paraula *teatre*, d'origen grec, significa *lloc per veure*, i té la seva arrel en la primera persona del present del verb mirar: *jo miro*.

Durant la volta sencera d'un any convuls per a totes i tots, m'he mirat intensament aquesta obra fins ara pràcticament desconeguda, amagada en la foscor de la nostra memòria col·lectiva teatral. Amb el pas dels mesos, i a mesura que l'equip de treball creixia, s'han anat afegit incansablement nous punts de vista sobre la peça, cadascun únic, des de dins i des de fora, tots ells integrats. El més petit s'ha connectat amb el més gran; el so amb la llum; l'espai amb les persones; allò que ve de molt enrere amb el present més immediat. El Sol mateix s'ha situat al centre ineludible de tot aquest univers, fent reverberar un record d'infància amb una dimensió universal, còsmica, existencial.

La mirada creua el llinard entre la llum i l'ombra. La mirada busca endinsar-se en la tenebra. La mirada projecta tot allò de dins envers tot allò de fora. La mirada rep tot allò de fora i ho acull endins. La càmera obscura es converteix en càmera lúcida, seguint la poderosa imatge de Roland Barthes, que en la seva reveladora reflexió sobre la fotografia parla precisament de *l'ull que pensa*.

L'obra d'Àngel Guimerà indaga obsessivament en els espais foscos de l'ànima. El desig que destrueix, el desig que engendra violència; aquest és el forat negre recurrent d'una gran part de la seva obra dramàtica, que va molt més enllà de les quatre o cinc peces emblemàtiques del seu repertori. Homes i dones es veuen irremissiblement abocats a aquesta espiral, on les pulsions essencials són animals, físiques, territorials, possessives, de domini i d'entrega absoluta, i on sota les aparences afectives bateguen tota mena de formes de maltractament. La constel·lació de personatges d'aquesta obra està marcada per la llum paradoxal i tràgica d'un sol profundament negre.

Fer teatre és mirar intensament la vida i mirar intensament dins nostre. I evidentment implica el compromís de poder donar testimoni d'allò que hem vist.